

SIONU ZA LJUBAV NEĆU ŠUTJETI

Poruka generalnog ministra manje braće o ratu na Bliskom istoku

Sionu za ljubav neću šutjeti, Jeruzalema radi neću mirovati (Iz 62,1).

Već dugo me prati jedno pitanje: dokle je moguće šutjeti pred zlom koje ranjava svijet?

Kao vjernik, kao manji brat i kao Generalni ministar bratstva koje je stoljećima prisutno u Svetoj zemlji, osjećam da je došao trenutak da progovorim.

U ovom promišljanju isprepliću se, s jedne strane, strah od zauzimanja stava i sumnja, a s druge strane, evanđeoski imperativ da progovorim u ime svoje braće raspoređene po cijelom svijetu, posebno zbog situacija koje već godinama uznemiruju Bliski istok, gdje smo mi, manja braća, prisutni: od Izraela do Palestine, od Jordana i Libanona do Sirije.

Više puta sam bio u tim zemljama, također i posljednjih godina. Susreo sam majke koje plaču za svojom djecom, obitelji prisiljene napustiti svoje domove, ljude koji unatoč svemu i dalje ne gube nadu. Posebno me dotaknula situacija mladih, koji ne vide budućnost i često žele samo pobjeći. Kako im prigovoriti?

Nedavni prizori prevršili su mjeru: u Izraelu i Gazi, na jugu Libanona sve do Beiruta, a u posljednjim satima u Taybehu, gradu koji se prema tradiciji povezuje s biblijskim Efrajimom, u koji se Isus povukao prije svoje muke.

Pred tisućama i tisućama mrtve djece, pred žrtvama nasilja koje pogađa ljude svih dobi i svih okolnosti, pred neselektivnim razaranjem koje za sobom ostavlja spaljenu zemlju, pred otimanjem teritorija i prava narodima, osjećam potrebu ponoviti s prorokom: baš zato što volim, zato što volimo Jeruzalem i čitavu tu zemlju — kolijevku različitih naroda od najdublje starine — ne možemo više šutjeti.

Potpuno preuzimam odgovornost za ove riječi, izgovarajući ih sa strahom, ali i sa slobodom savjesti.

Želio bih da svi narodi vide pravdu i slavu Jeruzalema (usp. Iz 62,2) i da ga nazovu novim imenom, koje samo Bog može dati i koje nikakva ljudska strategija nikada neće moći izmisliti.

Želio bih da nitko više ne zove Jeruzalem »napuštenim«, niti njegovu zemlju »opustošenom« (usp. Iz 62,4). A pred potpunim razaranjem domova i ljudskih života, snažno i bolno se nameće pitanje: dokle?

Dokle će moć pretendirati da nekažnjeno može razarati, a nekolicina odlučivati o tome tko će živjeti, a tko umrijeti — djeca, mladi na rave-zabavi, obitelji u Izraelu, Gazi, na Zapadnoj obali, u Libanonu?

Dokle će djeca i dalje plaćati cijenu ratova odraslih?

Dokle će zakon jačega biti smatran važnijim od prava i ljudskog dostojanstva?

I dokle će se ovo događati i u Ukrajini te u mnogim drugim dijelovima svijeta, pogođenima nasiljem, tlačenjem i ratovima bez kraja, koji su gotovo postali vrijednost sami po sebi?

I dokle ćemo ostati u tišini, predani banalnosti zla, uplašeni posljedica koje bi mogle donijeti riječ prosvjeda, možda samo iz želje da ostanemo mirni i da na sebe ne preuzmemo bol svijeta?

Kao hodočasnik koji je mnogo puta bio u Svetoj zemlji, naučio sam da ta zemlja za sve ima jedinstvenu simboličku snagu. Mi kršćani njoj nismo strani: ovdje su naši oci tražili lice Božje, ovdje je hodio Krist, i ovdje njegova Crkva o njemu i danas svjedoči, kroz protok vremena. Nijedan narod joj nije stran: ni narod Saveza, ni Kristovi učenici, ni vjernici islama.

Zato nam trebaju stražari na tvojim zidinama, Jeruzaleme, koji ne umuknu ni danju ni noću, podsjećajući na Gospodnja obećanja (usp. Iz 62,6). I ni Gospodinu ne želimo dati počinka, dok ponovno ne podigne Jeruzalem i ne učini ga slavom zemlje (usp. Iz 62,7).

Ne dajemo si počinka, Gospodine: kao manja braća koja i dalje ostaju u toj zemlji, otkad smo u nju stigli u vrijeme svetog Franje Asiškoga. Vjerni narodima koji u njoj žive — predani čuvanju svetišta i prihvaćanju hodočasnika, pastoralnom djelovanju i odgoju u školama, dijalogu, socijalnim i kulturnim djelima — želimo i dalje hoditi tim putem, čistiti ga od kamenja, podizati zastavu mira (usp. Iz 62,10).

Ne možemo i ne želimo ostati neutralni, nego graditelji mira, djelatnici pravde, sposobni osuditi zlo s koje god strane dolazilo.

Nikakav politički, religijski, strateški ili vojni razlog ne može opravdati negiranje nepovredivog dostojanstva svake ljudske osobe, bez iznimke.

Biramo ostati, i onda kad se naša nazočnost možda više neće smatrati poželjnom. Biramo ostati s poniznošću malenih i s otvorenošću onih koji su od Isusa iz Nazareta naučili Bogu dati ono što je Božje, a caru ono što je carevo.

Ne želimo ostati neutralni ni mi koji ne živimo u Svetoj zemlji, ali koji je volimo i predstavljamo svijetu kao zemlju mira. Učimo od mnoge braće i sestara koji, koracima mira i pomirenja, hode zemljom natopljenom krvlju najmanjih, gdje odjekuje arogancija nekolicine moćnika koji pretendiraju vladati svijetom, prkoseći jedinoj sili: sili ljubavi svemogućeg i milosrdnog Boga, koji želi mir i sreću sve svoje djece.

Ne želimo samo općenito prizivati mir, nego po imenu nazvati ono što ga sprječava i što ga može učiniti i nemogućim. Želimo iznositi riječi i geste mira, zauzeti stav stojeći uz one koji trpe — s koje god strane bili — podižući glas da najmanji ne bi postali žrtve nasilja oholih.

Brat Franjo posla nas u svijet s jednostavnom riječju: *Gospodin ti dao mir!* Želimo nastaviti tu riječ uzvikivati i ostvarivati svojim životom i naviještanjem, zajedno sa ženama i muškarcima dobre volje.

Danas mir ne može biti samo želja. **Mora postati izbor**, odgovornost, zauzimanje stava u korist života svake osobe i protiv svega što ga ponižava i razara. Obvežimo se, svatko prema svojoj odgovornosti, pretvoriti taj izbor u konkretna djela.

U tom duhu i s pouzdanjem, predajem ove siromašne riječi onima koji ih budu htjeli čuti, i još jednom predajem i naš vlastiti život djelu mira i pravde. U neprekidnom zagovoru, pozdravljam sve u Gospodnje ime i sa živim bratstvom.

F. Massimo Fusarelli ofm
fra Massimo Fusarelli, ofm
Generalni ministar

Rim, 13. lipnja 2026.

Blagdan svetog Antuna Padovanskog, zaštitnika Kustodije Svete zemlje

Prot. 115426/MG-096-2026